

Sygn. akt III AUa 727/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Krystyna Smaga
Sędziowie:	SA Małgorzata Pasek SA Małgorzata Rokicka - Radoniewicz (spr.)
Protokolant: protokolant sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2016 r. w Lublinie

sprawy Z. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 26 kwietnia 2016 r. sygn. akt VII U 1591/14

I. zmienia częściowo zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że początkową datę prawa do emerytury ustala na dzień(...);

II. oddala apelację w pozostałym zakresie.

Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Krystyna Smaga Małgorzata Pasek

III AUa 727/16

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 3 czerwca 2014 roku odmówił Z. G. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 roku, poz. 1440 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.). Organ emerytalny odmówił ustalenia prawa do emerytury z uwagi

na to, że wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Od tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego w Lublinie wniósł Z. G. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony podnosił, iż w jego ocenie wykonywał pracę ponad wymagane 15 lat w warunkach szczególnych.

Na skutek złożenia dodatkowej dokumentacji przez skarżącego organ rentowy wydał decyzję z dnia 2 lipca 2014 roku, w której ponownie odmówił Z. G. prawa do emerytury z uwagi na nieudowodnienie co najmniej 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją wydaną również w dniu 2 lipca 2014 r. dokonał przeliczenia renty Z. G., przyjmując do ustalenia podstawy wymiaru tego świadczenia przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Organ rentowy wskazał, że do ustalenia wysokości renty przyjęto okres pełnienia służby wojskowej do dnia 22 grudnia 1976 roku.

Kolejną decyzją z dnia 2 lipca 2014 roku znak:(...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L., na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, po otrzymaniu nowych dowodów mających wpływ na wysokość kapitału początkowego ponownie ustalił wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku. Z decyzji wynika, iż organ rentowy do ustalenia wartości kapitału początkowego nie uwzględnił okresu od 23 grudnia 1976 roku do 22 kwietnia 1977 roku z uwagi na rozbieżności w okresie pełnienia zasadniczej służby wojskowej przez wnioskodawcę wskazanych w zaświadczeniu z dnia 21 maja 2014 roku i książeczką wojskową z dnia 27 maja 1972 roku.

Od powyższych decyzji Z. G. złożył odwołanie. Skarżący domagał się zaliczenia okresu służby wojskowej od 24 kwietnia 1972 roku do 22 kwietnia 1977 roku jako stażu pracy w warunkach szczególnych oraz przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury. Ubezpieczony wnosil o zmianę decyzji dotyczącej przeliczenia renty, która jest dla niego niekorzystna z uwagi na nieprawidłowo wydane zaświadczenie przez Wojskową Komendę Uzupelnień. Wnosil też o zmianę decyzji dotyczącej przeliczenia kapitału początkowego.

Postanowieniem z dnia 27 stycznia 2015 roku Sąd zarządził połączenie spraw z odwołań wnioskodawcy do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2016 roku zmienił zaskarżone decyzje z dnia 3 czerwca 2014 roku i z dnia 2 lipca 2014 roku i ustalił Z. G. prawo do emerytury od dnia(...)roku; zmienił decyzję z dnia 2 lipca 2014 roku w ten sposób, że do wysokości renty z tytułu niezdolności do pracy zaliczył okres odbywania służby wojskowej od dnia 23 grudnia 1976 roku do dnia 22 marca 1977 roku oraz zmienił decyzję z dnia 2 lipca 2014 roku w ten sposób, że do ustalenia wartości kapitału początkowego zaliczył okres odbywania służby wojskowej od dnia 23 grudnia 1976 roku do dnia 22 marca 1977 roku. W pozostałej części odwołania oddalił.

Sąd Okręgowy ustalił, że Z. G., urodzony (...), w dniu(...)złożył wniosek o emeryturę. W jego treści zawarł oświadczenie, iż nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Na podstawie dokumentów dołączonych do wniosku oraz uzyskanych w wyniku przeprowadzonego postępowania organ decyzją z dnia 3 czerwca 2014 roku ustalił wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 roku łączny okres podlegania ubezpieczeniom w wymiarze 26 lat 2 miesięcy i 21 dni tj. 25 lat, 1 miesiąca i 7 dni okresów składkowych oraz 1 rok, 1 miesiąc i 14 dni okresów nieskładkowych. Organ rentowy zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych okres wynoszący 7 lat, 6 miesięcy i 26 dni. Zakład nie uwzględnił do pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w Kopalni (...) od 4 lipca 1985 roku do 30 kwietnia 1990 roku z przyczyn formalnych.

Na skutek złożenia przez wnioskodawcę dodatkowej dokumentacji, organ rentowy wydał decyzję z dnia 2 lipca 2014 roku, w której ponownie odmówił Z. G. prawa do emerytury z uwagi na nie udowodnienie co najmniej 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Powyższą decyzją Zakład ustalił wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 roku łączny okres podlegania ubezpieczeniom w wymiarze 25 lat 10 miesięcy i 21 dni tj. 24 lata, 9 miesięcy i 7 dni okresów składkowych oraz 1 rok, 1 miesiąc i 14 dni okresów nieskładkowych. Organ rentowy zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych okres wynoszący 12 lat, 4 miesiące i 24 dni.

Z treści tej decyzji wynika, że do stażu pracy w szczególnych warunkach został uwzględniony okres zatrudnienia wnioskodawcy w L. (...) od 4 lipca 1985 roku do 30 kwietnia 1990 roku oraz w (...) C. od 1 maja 1990 roku do 31 grudnia 1998 roku na stanowisku kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, zaś Zakład nie uwzględnił okresu pełnienia służby wojskowej wnioskodawcy od 23 grudnia 1976 roku do 22 kwietnia 1977 roku z uwagi na rozbieżności w złożonej dokumentacji.

Kolejną zaskarżoną decyzją z dnia 2 lipca 2014 roku organ rentowy przeliczył wnioskodawcy od dnia 1 lipca 2014 roku rentę na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, uwzględniając 34 lata, 6 miesięcy i 7 dni okresów składkowych oraz 2 lata, 1 miesiąc i 22 dni okresów nieskładkowych. W tak ustalonym stażu pracy organ rentowy nie uwzględnił okresu służby wojskowej: od 23 grudnia 1976 roku do 22 kwietnia 1977 roku z uwagi na występujące rozbieżności w okresie pełnienia zasadniczej służby wojskowej wskazanych w zaświadczeniu z dnia 21 maja 2014 roku wystawionym przez (...) oraz książeczce wojskowej z dnia 27 maja 1972 roku. Zakład przyjął okres służby wojskowej zgodnie z oświadczeniem wnioskodawcy z dnia 30 czerwca 2014 roku tj. do 22 grudnia 1976 roku.

Kolejną zaskarżoną decyzją z dnia 2 lipca 2014 roku, organ rentowy ponownie ustalił wnioskodawcy kapitał początkowy przyjmując do ustalenia wartości kapitału początkowego 24 lata, 9 miesięcy i 8 dni okresów składkowych oraz 1 rok, 1 miesiąc i 13 dni okresów nieskładkowych. Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy nie uwzględnił okresu służby wojskowej od 23 grudnia 1976 roku do 22 kwietnia 1977 roku.

W celu dokonania niezbędnych ustaleń Sąd dopuścił dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, aktach ZUS i aktach osobowych wnioskodawcy oraz dowody osobowe w postaci zeznań wnioskodawcy Z. G..

Z. G. w okresie od 24 kwietnia 1972 roku do 26 października 1972 roku pełnił zasadniczą służbę wojskową w (...) (...), zaś dnia 26 października 1972 roku został przeniesiony do Jednostki Wojskowej Nr (...) w B. celem pełnienia dalszej służby wojskowej. Ubezpieczony następnie pełnił długoterminową zasadniczą służbę wojskową w Jednostce Wojskowej Nr (...) w B. od dnia 28 października 1972 roku do dnia 22 marca 1977 roku. Skarżący został zwolniony do rezerwy na podstawie Zarządzenia Szefa Sztabu Generalnego Nr(...)z dnia 20 grudnia 1976 roku.

Po zakończeniu zasadniczej służby wojskowej Z. G. w okresie od 23 kwietnia 1977 roku do 13 sierpnia 1977 roku zatrudniony był w (...) w S. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego. Skarżący jeździł S. o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, którym przewoził dźwigi budowlane. W powyższym okresie skarżący prowadził również T. o ładowności około 30 ton, którą przewoził ściany. Skarżący w okresach od 27 sierpnia 1977 roku do 10 czerwca 1978 roku oraz od 11 grudnia 1979 roku do 30 kwietnia 1981 roku był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku mechanika samochodowego. W powyższym zakładzie znajdował się warsztat mechaniczny. W sytuacji awarii któregoś z samochodów były one naprawiane przez mechaników pracujących w tym warsztacie.

Z. G. w okresie od 19 września 1978 roku do 5 grudnia 1978 roku był zatrudniony w (...) (...) Oddział w L. jako kierowca samochodu ciężarowego. Wnioskodawca jeździł wywrotką - 12 tonowym K., którą woził wykopywaną z bagien breję, w miejscach gdzie wykopywane były szyby górnicze w L. Kopalni (...). W powyższym okresie skarżący jeździł wyłącznie w/w K..

Następnie ubezpieczony był zatrudniony w Wojewódzkiej (...)w L. w okresie od 24 października 1983 roku do 30 czerwca 1985 roku. W powyższym okresie Z. G. wykonywał obowiązki kierowcy samochodu zabiegowego, który nie był pojazdem uprzywilejowanym. Skarżący jeździł przez 3 dni w tygodniu do Ośrodka zdrowia w M. oraz przez 2 dni Ośrodka zdrowia w P.. Wnioskodawca woził lekarzy oraz pielęgniarki na zabiegi. W trakcie omawianego zatrudnienia skarżący wykonywał również obowiązki noszowego. Ponadto do zakresu jego obowiązków należała obsługa techniczna samochodu.

Sąd obdarzył wiarą zgromadzone w sprawie dowody nieosobowe w postaci dokumentów, znajdujące się w aktach organu rentowego oraz aktach sprawy. Były one przechowywane przez uprawnione podmioty, nie noszą śladów podrobienia ani przerobienia. Ich treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron, nie budziły one również wątpliwości Sądu. Na podstawie tych dokumentów w powiązaniu z zeznaniami wnioskodawcy możliwe było ustalenie rzeczywistego okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej przez skarżącego, okresów jego pracy oraz zakresów obowiązków.

Odnosząc się do ustalonego okresu służby wojskowej skarżącego, Sąd dał wiarę w tym zakresie zaświadczeniu z dnia 18 sierpnia 2014 roku oraz zaświadczeniu z dnia 15 lipca 2014 roku. Z treści tych dokumentów wynika, iż skarżący w okresie od 24 kwietnia 1972 roku do 22 marca 1977 roku pełnił długoterminową zasadniczą służbę wojskową oraz, że został zwolniony do rezerwy na podstawie Zarządzenia Szefa Sztabu Generalnego Nr (...) z dnia 20 grudnia 1976 roku. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał, że w zaświadczeniu z dnia 21 maja 2014 roku wydanym przez (...) w L. omyłkowo została wskazana data zakończenia służby wojskowej na dzień 22 grudnia 1976 roku, gdyż była to data Zarządzenia Szefa Sztabu Generalnego na podstawie której nastąpiło przeniesienie do rezerwy, które faktycznie miało miejsce w dniu 22 marca 1977 roku. Potwierdza to zapis w książeczce wojskowej, w której wskazano, że wnioskodawca odbyła zasadniczą służbę wojskową od 22 kwietnia 1972 r. do 22 marca 1977 r.

Sąd Okręgowy orzekł, że w oparciu o przepis art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wnioskodawca urodzony po dniu 31 grudnia 1948 roku mógłby uzyskać prawo do emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art.32 – czyli 60 roku życia, pod warunkiem osiągnięcia w dniu wejścia w życie ustawy okresu składkowego i nieskładkowego wynoszącego 25 lat oraz 15 letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych - rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Emerytura, taka przysługuje pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Poza sporem w niniejszej sprawie pozostaje, że wnioskodawca osiągnął wiek 60 lat i udowodnił wymagany 25 letni okres zatrudnienia, nie przystąpił również do otwartego funduszu emerytalnego.

Bezspornym jest, że skarżący nie był i nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, ukończył obniżony do 60 lat wiek emerytalny i na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymował się co najmniej dwudziestopięcioletnim stażem pracy.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe pozwoliło ustalić w sposób pewny, że Z. G. wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracę w warunkach szczególnych w okresie od w okresie od 23 kwietnia 1977 roku do 13 sierpnia 1977 roku kiedy był zatrudniony w Zakładzie (...) w S. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego oraz od 19 września 1978 roku do 5 grudnia 1978 roku w (...)(...)Oddział w L. jako kierowca samochodu ciężarowego zaś czynności wykonywane przez wnioskodawcę w wyżej wskazanych okresach odpowiadają rodzajowi pracy opisanemu w wykazie A, Dział VIII „w transporcie i łączności”, poz. 2 „prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów”, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku

emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43).

Zaliczeniu do okresu pracy wnioskodawcy w szczególnych warunkach podlega również okres odbywania przez niego służby wojskowej. Z. G. rozpoczął odbywanie zasadniczej służby wojskowej w dniu 24 kwietnia 1972 roku, którą zakończył z dniem 22 marca 1977 roku. Następnie w ciągu 30 dni od zakończenia tej służby podjął pracę na i wykonywał zatrudnienie w szczególnych warunkach od dnia 23 kwietnia 1977 roku (§ 5 ust. 1 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 roku w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin, zgodnie z rozporządzeniem zmieniającym z 20 marca 1975 roku, Dz. U. z 1975 roku, nr 10, poz. 61, wydanego na podstawie art. 108 ustawy z 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, Dz. U. z 1967 roku, nr 44, poz. 220 ze zm.). Sąd Okręgowy przywołał wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 2014 roku sygn. akt I UK 442/13 z którego wynika, iż „czas zasadniczej służby wojskowej zalicza się do okresu uprawniającego do wcześniejszej emerytury z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Takie doliczenie jest możliwe tylko wówczas, gdy zainteresowany podjął prace w szkodliwych warunkach w ciągu 30 dni od opuszczenia wojska” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 2014 roku, sygn. I UK 442/13, LEX nr 1491097) oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 29 kwietnia 2015 roku, sygn. III AUa 648/14, (LEX nr 1747532).

Sąd do stażu pracy w warunkach szczególnych nie uwzględnił wnioskodawcy okresów jego zatrudnienia w (...) Ł.Oddział M. na stanowisku mechanika samochodowego od 27 sierpnia 1977 roku do 10 czerwca 1978 roku oraz od 11 grudnia 1979 roku do 30 kwietnia 1981 roku oraz w Wojewódzkiej (...)w L. w okresie od 24 października 1983 roku do 30 czerwca 1985 roku na stanowisku kierowcy samochodu zabiegowego. Czynności wykonywane przez wnioskodawcę w powyższych okresach nie odpowiadają rodzajom prac opisanych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Niemniej jednak uznane przez Sąd okresy pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, łącznie z uwzględnieniem okresu pełnienia zasadniczej służby wojskowej oraz w połączeniu z okresami uwzględnionymi przez organ rentowy przekraczają one ustawowo wymagany próg pracy w tychże warunkach wynoszący 15 lat.

W ocenie Sądu Okręgowego Z. G. legitymuje się ogólnym stażem pracy wynoszącym ponad 25 lat, ukończył 60 lat życia, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego oraz pracował w warunkach szczególnych ponad wymagane 15 lat, dlatego też Sąd ustalił Z. G. prawo do emerytury od dnia(...), to jest od dnia złożenia wniosku o przyznanie emerytury.

Wobec ustalenia przez Sąd, iż Z. G. faktycznie pełnił zasadniczą służbę wojskową od dnia 24 kwietnia 1972 roku do dnia 22 marca 1977 roku należało również zmienić zaskarżoną decyzję z dnia 2 lipca 2014 roku znak (...) w ten sposób, że do wysokości renty z tytułu niezdolności do pracy zaliczyć okres odbywania służby wojskowej od dnia 23 grudnia 1976 roku do dnia 22 marca 1977 roku.

Powyzsza okoliczność implikuje również konieczność zmiany zaskarżonej decyzji z dnia 2 lipca 2014 roku znak (...)w ten sposób, że do ustalenia wartości kapitału początkowego zaliczyć należy również w/w okres odbywania służby wojskowej tj. okres od dnia 23 grudnia 1976 roku do dnia 22 marca 1977 roku.

W zakresie powyższych decyzji wnioskodawca domagał się zaliczenia mu okresu odbywania służby wojskowej od dnia 23 grudnia 1976 roku do dnia 24 kwietnia 1977 roku, zaś wobec dokonanych przez Sąd ustaleń z których jednoznacznie wynika, iż skarżący faktycznie zakończył pełnienie służby wojskowej w dniu 22 marca 1977 roku odwołania w tym zakresie należało oddalić.

Od tego wyroku apelację wniósł organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. zaskarżając wyrok częściowo zakresie rozstrzygnięcia w punkcie I. Wyrokowi zarzucał;

1. naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art.184 ust.1 pkt 1 art.32 ust.1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 2 ust.1 i § 4 ust.1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez ustalenie prawa do emerytury osobie niespełniającej przesłanki 15 lat pracy w szczególnych warunkach oraz

2. sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych przez okres wynoszący 15 lat i nabył prawo do emerytury od daty złożenia wniosku przed ukończeniem wieku 60 lat.

Wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I i oddalenie odwołania w tym zakresie.

W uzasadnieniu apelacji skarżący nie kwestionując ustalenia Sądu w zakresie zaliczenia do pracy w warunkach szczególnych okresu pracy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego, nie zgadzał się z wliczeniem do okresu pracy w warunkach szczególnych okresu zasadniczej służby wojskowej odbywanej przed podjęciem zatrudnienia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest jedynie częściowo zasadna, w zakresie daty początkowej prawa do emerytury, ponieważ warunki do jej uzyskania wnioskodawca spełnił z chwilą osiągnięcia wieku emerytalnego 60 lat co nastąpiło w dniu (...). W tej sytuacji prawo do świadczenia powstało po spełnieniu ostatniego z wymaganych warunków i zgodnie z art.100 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2016 roku, poz.778) zaskarżony wyrok w części ustalającej datę początkową prawa emerytury podlega zmianie. Sąd Apelacyjny na mocy tych przepisów oraz art.386 § 1 KPC orzekł, jak w punkcie I wyroku.

W pozostałej części apelacja jest bezzasadna.

Sąd Apelacyjny nie stwierdza zarzucanego naruszenia przepisów prawa materialnego, ponieważ Sąd Okręgowy prawidłowo zastosował przepisy art. 108 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220) oraz wydanych rozporządzeń wykonawczych powołując ich treść w uzasadnieniu i szczegółowo wyjaśniając podstawę prawną rozstrzygnięcia.

Przepisy wykonawcze do tej ustawy zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz.U.68.44.318) w § 11 wyraźnie stanowiły, że uprawnienia określone w § 6 ust. 1 i 2 lub w § 7 przysługują odpowiednio żołnierzowi zwolnionemu z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia go ze służby podjął zatrudnienie. Przepisy te nie budzą żadnych wątpliwości co do ich właściwej interpretacji i orzeczenie Sądu Okręgowego potraktowania okresu zasadniczej służby wojskowej jako równorzędnego z okresem zatrudnienia w zakresie wynikających uprawnień, jest prawidłowe. Przedstawiona przez skarżącego w apelacji wykładnia zawężająca uprawnienie do zaliczenia służby wojskowej wyłącznie tym pracownikom, którzy przed odbyciem służby wojskowej byli zatrudnieni w szczególnym charakterze i pod jej odbyciem ponownie podjęli pracę na poprzednim stanowisku, nie znajduje oparcia w świetle przytoczonych przepisów.

Sąd Apelacyjny nie stwierdza zarzucanego w apelacji naruszenia przepisów art.184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ani też przepisu § 2 ust.2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Przepisy te znajdują zastosowanie w ustalonym stanie faktycznym i na ich podstawie słusznie Sąd Okręgowy przyjął, że wnioskodawca spełnił wymagane warunki do nabycia emerytury w niższym wieku emerytalnym.

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela wnioski prawnicze zawarte w motywach zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji nie zachodzi potrzeba ich powtarzania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 roku II UKN 61/97 – OSNAPiUS 1998/3/104, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 roku I PKN 339/98

– OSNAPiUS 1998/24/776). Podnieść należy dodatkowo, że skarżący argumentami przytoczonymi w apelacji w żaden sposób nie podważył zasadności stanowiska Sądu pierwszej instancji. Apelacja zawiera bowiem jedynie własną interpretację przepisów, nieznajdującą potwierdzenia w ich treści.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok w pozostałej części w pełni odpowiada przepisom prawa, dlatego apelacja nie może być uwzględniona.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art.385 KPC orzekł, jak w punkcie II sentencji.